

Heinrich Müller

**Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Henricus Müller/ Theologus
Doctor & Professor, ad div. Mariae Pastor Ad Exequias Viri ... Dn. Joh. Henrici
Domesii, Philosophiae Magistri & SS. Theol. C. Praecellentis Post horam Imam
Cives Academicos invitat**

Rostochi[i]: Kilius, [1666]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777435667>

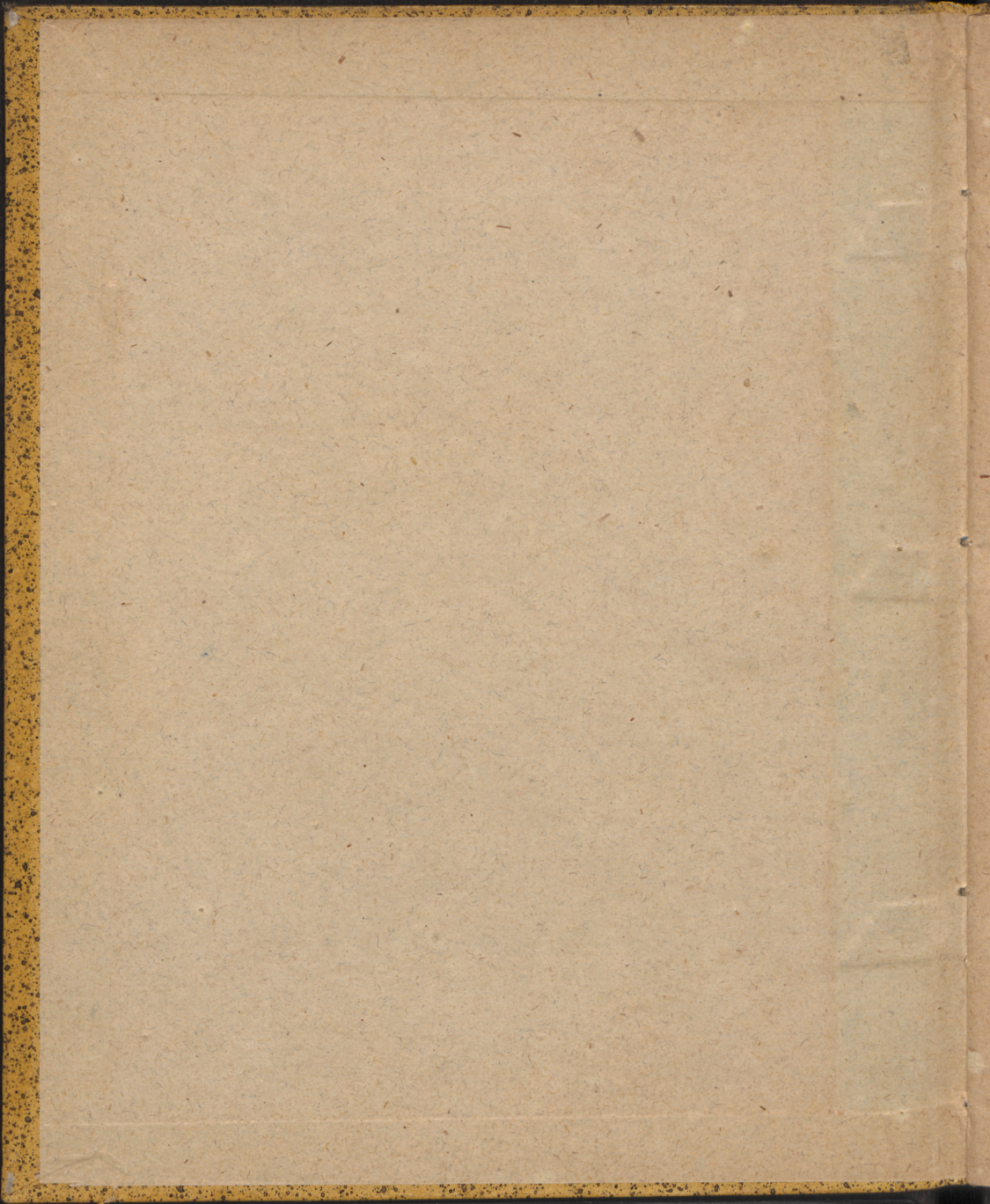
Druck Freier Zugang

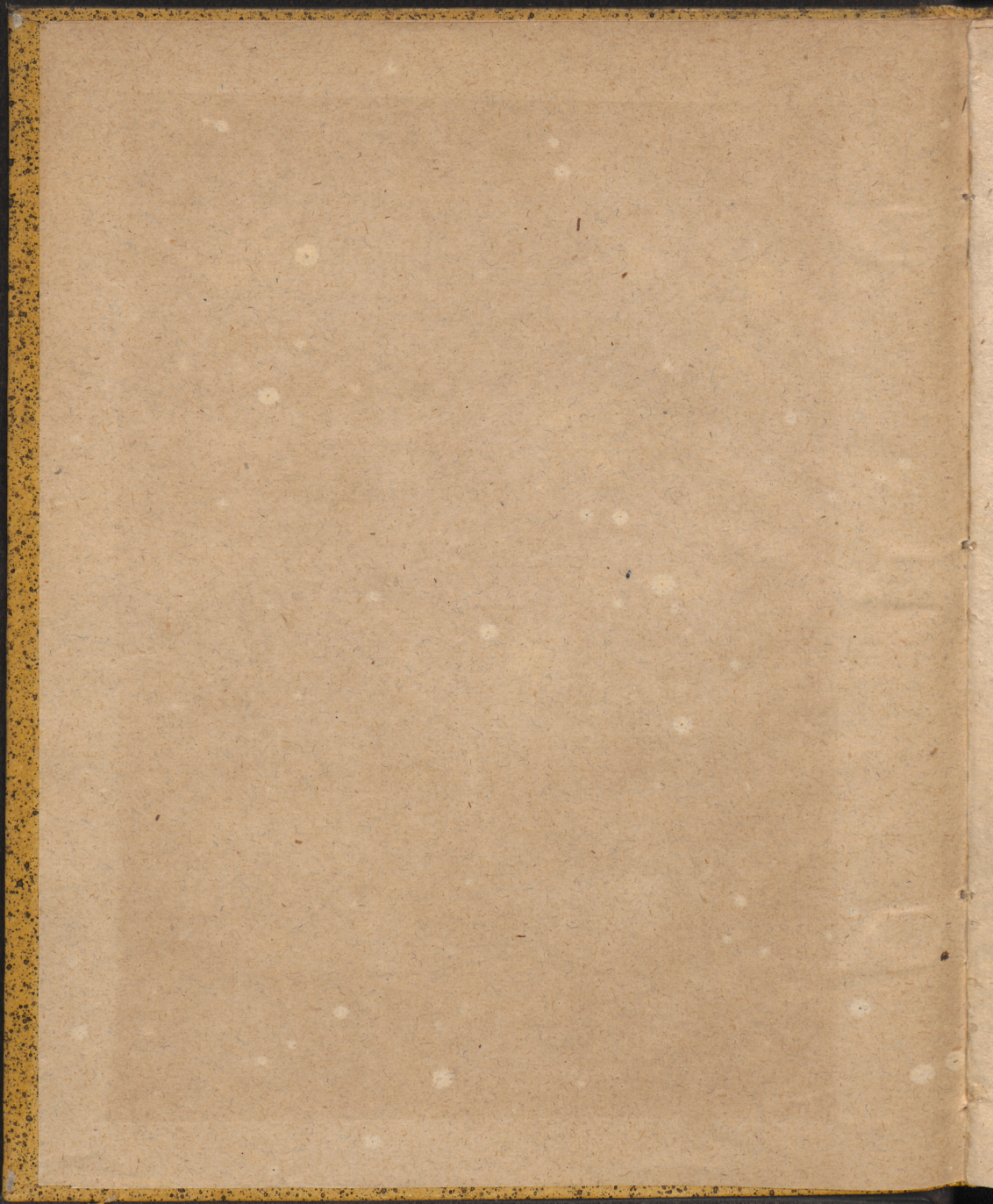

Müller, H.,
in
J. H. Domes.

Rost. 1666.

70

PROGRAMMA 39.

^{Qvo}
RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

HENRICUS Müller /

Theologus Doctor & Professor ad div.

Mariæ Pastor

Ad

Exequias

VIRI

CLARISSIMI

D N.

JOH. HENRICI

DOMESII,

Philosophiæ Magistri & SS. Theol.

C. Præcellentis

Post horam Imam

Cives Academicos invitat.

ROSTOCHI,

Typis JOHANNIS KILII, Academia Typographi.

Ter rationes complurimas, quibus, uti motos componeret fluctus nec abreptus ira innocentium cæde cruentaret manus, Davidem persuadere attentabat & feliciter quidem sapientissima Abigail, princeps ferè pondus inest ei, quæ à promisso & exoptato viventium ducitur fasciculo. Verba hæc sunt I Sam. XXV, 29. יהיתה נפש אלני צורה בצורה החיים ארתהא נפש

Targumista Jonathan vertit; *Et erit anima Domini mei reposita in Thesauo vitarum seculi ante Dominum Deum tuum*, LXX habent; *Tamen anima Domini mei colligata est in fasciculo vite apud Dominum Deum tuum*. Arabs; *Anima autem Domini mei est asservata, cui Deus Dominus tutelam imposuit*. Vulgatus, quem sequitur Osiander; *Erit anima Domini mei custodita quasi in fasciculo viventium apud Dominum Deum tuum*. Pagninus; *Et erit (Piscator ac Tremellius; Erit tamen,) anima (Tremellius; vita,) Domini mei colligata (P. & T. ligata,) in fasciculo vitarum (P. & T. viventium,) cum Domino Deo tuo. P. & T. apud Jehovah Deum tuum*. Lutherus; *So wird die Seele meines Herren eingebunden seyn im Bündlein der Lebendigen/bey dem HErrn deinen GOTT*. Dietsenbergerus; *So wird die Seele meines HErrn behütet seyn*

seyn wie ein eingebunden Bündeln der lebendigen bey dem
 Herrn deinen Gott; / planè contra fontem, qui non legit
 כצור sed בצור. Batavi; So solde Ziele mynes Herren in-
 ghebunden zyn in het bondelcken der lebendigen by dem
 Heren unsern Gott. Angli; *The soule of my lord / shal be bound
 in the bundle off life with the Lord thy God.* Non est, ut in-
 quiramus scrupulosius, an vocem נפש per *vitam* rectius ex-
 presserint interpretes, an per *animam*. Utrumq; enim in sa-
 cris denotat id vocis, quamvis hi præ illis videantur laudem
 mereri, si prædicatum conferamus cum subjecto. Nec scru-
 tinium meretur accuratius, an חיים צור *viventium* an ve-
 rò *uitarum* designet fasciculum? Utrumq; itidem vox חיים
 in sacro denotat codice, & *vitae* & *viventes*. Prius tamen, quia
 ponderis plus atque emphaseos ei inest, posteriori præferendum
 videtur omninò. Nos missa vocum exegesi, quæ operiosior
 nonnihil futura esset, de eo imprimis solliciti erimus quid ipsa
 animæ sit in fasciculo *uitarum* colligatio? De *conservatione*, *cu-
 ra* atque *providentia* divina sermonem esse, vix pernegabit quis-
 quam. Quæ enim colligit colligatq; fasciculus, conservantur
 optimè nec facile excidunt. Eadem ratione Hof. XIII, 29. in
fasciculo servari dicitur *iniquitas*, quia DEUS justissimus vindex
 ejus nunquam obliviscitur, deque ea suo tempore gravissimas
 sumit pœnas. Et quidem, quia non *fasciculi* tantum, sed &
anima atque *uitarum* mentio fit, animæ curam & conservatio-
 nem eamque non ad mortem sed vitam innui haud facile quis-
 piam inficias iverit. Certè non adeò insipidè Lapidensis; *Fa-
 sciculus viventium apud Deum est Dei providentia & cura, in qua ipse
 eos, quorum vitam conservat, quasi colligatos habet, ne quis pereat.*
 Tantum id decidendum remanet, an de vita temporali sermo
 sit, an verò de æterna? De *conservatione* in hujus vitæ periculis
 verba Abigailis intelligi volunt ex recentioribus per plures.

Audiamus ex nostratibus Bugenhagium, qui Bene precantis est, inquit in comm. ad h. l. *Sit anima tua servata à Deo in fasciculo, i. e. numero viventium: hoc est, Tua vita custodiatur à Deo integra inter vivos, vita autem adversariorum vertigine & rotatu iudicii Dei intereat, ut nesciant quo se vertant.* Ex Pontificiis præ aliis Sanctium ad h. l. cuius verba (notatu digna) hæc sunt: *Fasciculus congregationem significat, eorum maxime, qui eodem vite instituto & morum similitudine conveniunt. Sic reprobi, quia in morum & studiorum similitudine consenserunt, in unum fasciculum dicuntur colligandi & in eundem suppliciorum locum extrudendi: Matth. 13, Es. 24. Quare custodiri in fasciculo viventium nihil est aliud, quàm inter vivos numerari & à morte eximi, qua hominem à viventium fasciculo dissolvit.* Ad beatum animæ post mortem statum, vitamq; ad eam æternam referunt Chaldaeus Interpretes, Rabbinus Salomo, Levi, Kimchius, ac imprimis Abarbanel & Elieser, quorum ille Parasch. XII qv. 3. in Samuel. *Vult dicere Abigail: Post mortem tuam regnabit anima tua in gaudio divino, in vita æterna.* Indicavit itaq; hoc dicto veritatem reliquiarum, quæ sunt iusto in gaudio, & impio in dolore. Quod etiam conjunctio & adbasio vera sit animæ cum Domino Deo, non autem cum intellectu practico, quemadmodum putarunt Philosophantes. Hic verò apud Rab. Simeonem in Jalkut, *Si mortuus est homo, inquit, data est anima ejus in thesauro Dei, quia dictum est: Ecce anima Domini mei ligata in fasciculo viventium.* Quorum sententiam suam facit ex nostris Gerhardus Tom. IIX LL. de mort. §. 160: ex Pontificiis Cornelius à Lapide in h. l. Nos verba Abigailis de utraque, præcipuè tamen æterna, intelligenda esse existimamus vita, ut sensus sit, DEUM non tantum in hac vita Davidem vivum conservaturum atque sospitem, sed etiam post mortem in vitæ æternæ eundem recepturum gaudia. Certè quæ hic inchoatur, in futura demum vita perficitur colligatio, nec Emphasi caret quod in Hebr. dicitur,

citur, *in fasciculo, non vita, sed vitarum.* Et ut ab op-
 posito ratiocinemur. Quemadmodū per ejaculationem
 hostium ecclesiæ in funda Spiritus Sanctus non tantum
 innuit vitam eorum in terris dubiam, inquietam, bre-
 vem, curis immensis & solitudinibus obnoxiam fu tu-
 ram, sed eosdem tandem malè perituros & à facie Dei
 in exteriores abjiciendos tenebras; sic per colligatio-
 nem in fasciculo vitæ non solum hujus vitæ commoda,
 multis permixta incommodis, sed præcipuè futura vitæ,
 quæ demum vera vita est, beatitudo intelligatur ne-
 cesse est. Cujus ante aliquot septimanas, mortis nunc
 omne extra positus periculum, compos factus est, qui di-
 em hodiernum funestum nobis reddit B. M. JOH.
 HENRICUS DOMESIUS. Cùm primo hujus anni
 die objerit, solemnia funeris ipsi hodie facienda sunt.
 Fungamur partibus, & quod officii ratio præcipit, ex-
 eqvamus. Natus est Lüneburgi Anno M DC XXXII
 Patre Viro Integerrimo *Frans Domehs* / Cive Lüne-
 burgense, Matre foemina honestissima DOROTHEA
Schulzen. Post *Φωτισμόν* id operam dederunt Paren-
 tes optimi, ne *ἀναζωπύρωσις* ingenii excellentis strictu-
 ras confertim emittentis negligeretur. Aegrè enim
 ex ephebis excesserat puerulus, cum jam scholis patriis,
 publicæ nimirum privataque concederetur, in quibus
 pro docilitate, qua præditus erat, ingenii, feliciter
 proficiebat, Annorum XX adolescens augendæ partæ
 eruditionis gratia huc veniens, vivebat in contuber-
 nio atque convictorio primùm quidem Viri Consul-
 tissimi Dn. REINHOLDI von *Gehren* / U. J. Docto-
 ris & Practici egregii, dehinc verò & non ità pridem
 meo p. t. RECTORIS. Non ille hic Vacunæ litabat

aut Baccho, sed propius ad metam intendens oculum
eum se præstabat quem debebat, exsecutus, quas in se
semel susceperat, gnaviter partes. Initiis sapientiæ à ti-
more Domini sumtis, egregios indies in literatura Græca
Latinave faciebat progressus. Philologos, Philosophosq;
nocturna versabat manu, versabat diurna. Professorū Le-
ctiones tam publicas quam privatas solerter nec sine fru-
ge audiebat. Documenta eruditionis erant disputationes
aliquot de selectioribus materiis Philologicis ac Theolo-
gicis sub Viri Admodum Reverendi & Amplissimi Dn.
AUGUSTI VARENI, Theologi D. & Professoris ce-
leberrimi, Meoque habitæ Præsidio. Debeatur ho-
nos aliquis tot speciminibus præclaris. Petitus decen-
ter Magisterii (ut vocant,) gradus, collatusque ab
Amplissima Facult. Philosophica Anno M DC LVII
Tùm verò ille sacratoribus addictus studiis ad Theo-
logiam non tam ire amplius, quam grassari videbatur.
Docebat commilitones suos non Logicam tantùm, Po-
liticam, Physicam, Metaphysicam & disciplinas id ge-
nûs alias, sed & (quod indulgebat haud difficulter Ju-
veni, qui modestia sua atque eruditione omnium sibi
paraverat favores, veneranda Facultas Theologica,) Oratoriam, quam vocant, Ecclesiasticam. Quàm ille ve-
rò Concionator egregius! quem unius sæpe horulæ spa-
tio viri pariter ac foeminæ, indocti juxta cum doctis,
cum optimatibus plebeii, quantum esset, pro suo quis-
que captu, æstimare poterant. Non enim inani sermonis
& in auras diffugituro sonitu mulcere aures, aut verbo-
rum effundere mare, at rerum vix guttulas didicerat: sed
concionibus ejus mirâ sævitate conditis jam lac pro
simplicibus, jam cibus solidus pro adultis, jam medicina

suberat

suberat pro ægrotis: mittebat verba, quæ in animam
descenderent, nec postridiè tantum, quod de cœnis fe-
rebatur Platonis, sed vel post annos integros saperent
pariter ac nutrent. Vis tanta dictis ejus inerat, quùm
de suggestu verba pro concione faceret, tanta gratia
eum ubique seqvebatur & venustas. Putasses nectaris
fontes & favos mellis ab ore ejus dimanare, quùm prom-
ta spes veniæ ostendenda pœnitentibus, quùm divinæ
thesauri misericordiæ recludendi essent: Rursus credi-
disses, ipsum non tam verba spargere quàm fulmina, aut
ad instar irati amnis per præcipitia montium decurrentis
fervere, si quando vitia configenda delinquentium, si in-
culcandum hominibus, quanta indignatione in publica
scelera DEUS ardeat. Jam ad pietatem & vitæ sanctimo-
niam quod attinet, hoc ille laborabat unicè, ut doctri-
næ suæ & vitæ ratio concineret, nec unquam præcipe-
ret aliis, quod non ipse prior exemplo suo firmaret. Ita
enim reputabat, aut non docendum, aut moribus do-
cendum esse. Quid nunc de summa modestia animi,
quid de patientia incredibili, quid de singulari dicam
humilitate? quam adeò familiarem sibi virtutem ha-
buit, ut ex literis initialibus nominis sui J. H. D. pro
Symbolo commilitonum albis plerumque inscriberet:
In Humili DEUS. Dicam tribus. Tot unus ille posside-
bat virtutes, quot invenire in pluribus sui ordinis hodie
singularis propè fuerit felicitatis. Valetudo ipsi inde
ab infantia tenuior, morbi frequentes. Eluctatus semper
tamen est, usque cum præteriti anni mense Septembr.
conqueri de vehementiori tussi eamq; comitantibus pe-
ctoris doloribus occæpit, cui malo obviam in tempore
itum, & ab Experientissimo Dn. SEBASTIANO Wir-

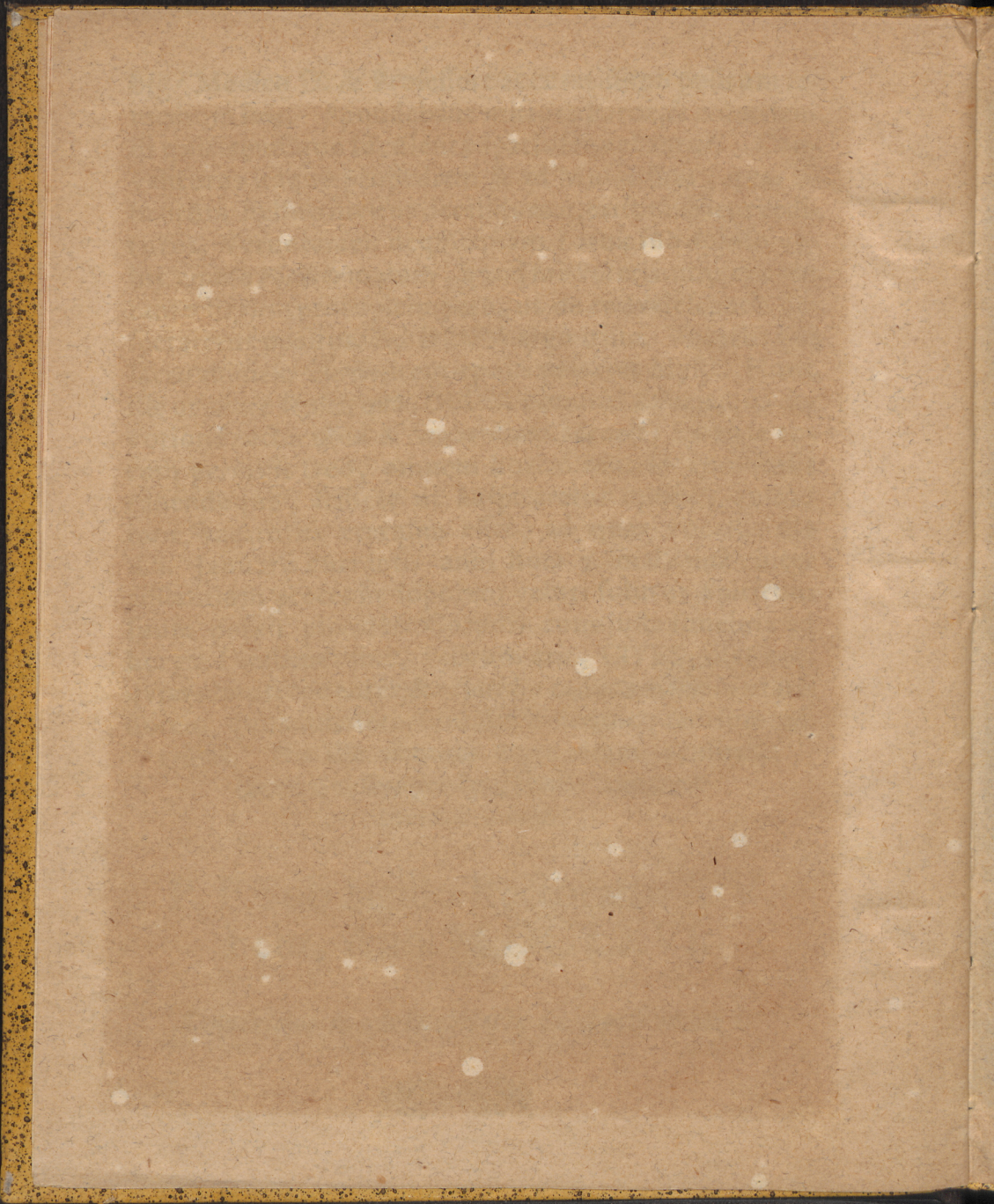
Dig/

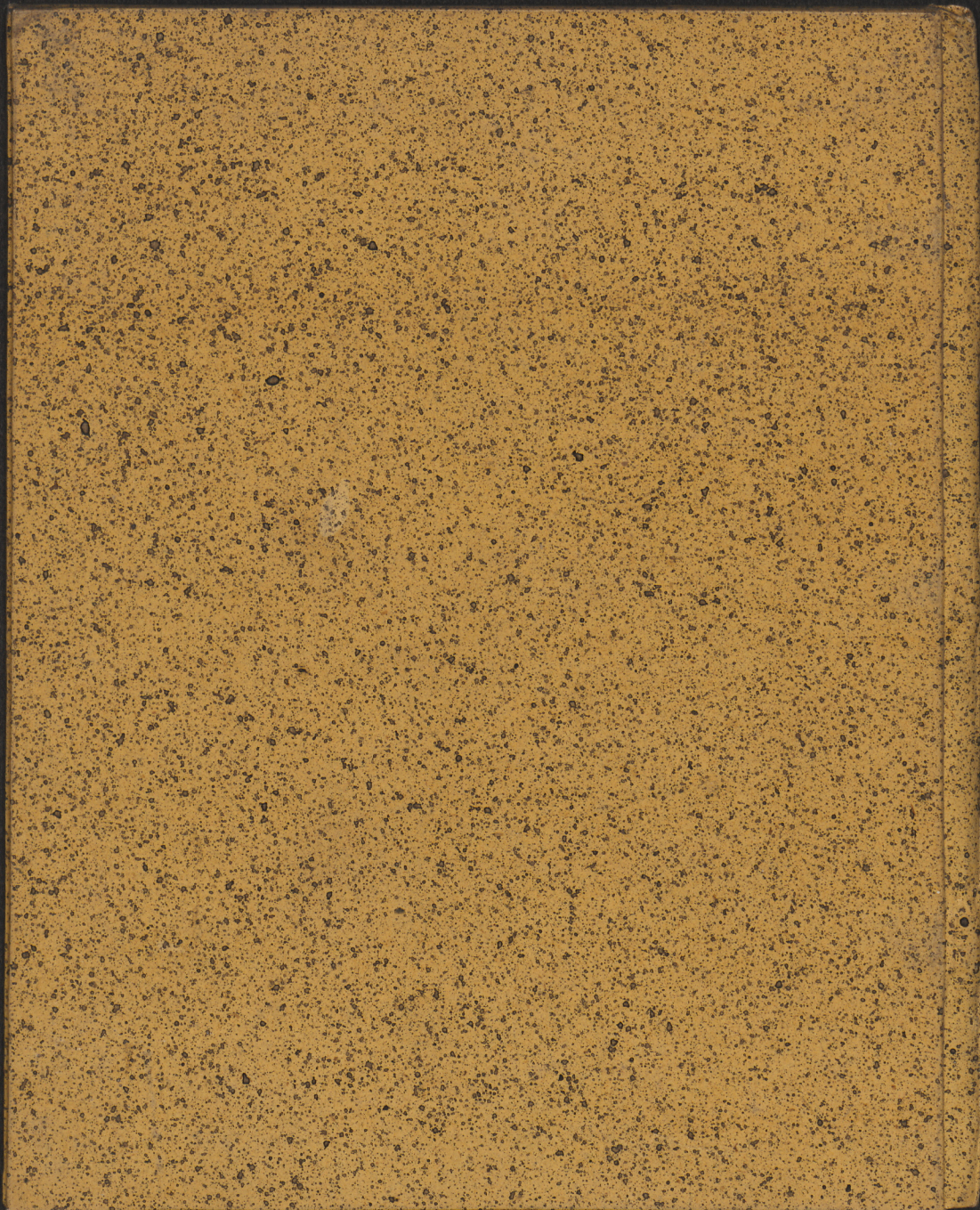
dig/ Medico D. & Professore accuratissimo positum re-
medium fuit. Spondebant mitiora Parca, & comedendi
quiescendique luculenta spatia sequebantur. Con-
valiturus itaque propediem & ad Musas suas, quas li-
brorum helluo invitus dereliquerat, existimabatur redi-
turus. Veruntamen nequicquam. Latuit sub doloso ve-
lut cinere *Phtiseos* malum, quod sub veteris anni exitum
tanto iterum prorupit impetu, ut de convalescentia de-
speraretur penitus. Ad DEUM ergo itum. Vocatus qui
sacro animam esurientem epulo pasceret Mysta. Hunc
ille ut astare sensit, quã, DEUM bonum! fiducia, qua de-
votione nectar istud & Ambrosiam accepit? Ex eo se to-
tum permisit Deo, omnem horam orando consumpsit
canendoque, scilicet ut auspicaretur operas, quibus
mox vacaturus æternum esset, ad quas vocatus ille
d. i. Januarii currentis anni hora 7 matutinã inter
adstantium preces in soporem veluti solutus Spiritum
sanctum posuit placidè. Corpori cum justa funebria ad
horam I instituta sint, vestrum erit, CIVES, illas exe-
quias obire frequentes, & reputare caducum istum ætatis
florem, quo multi ferociunt, & sibi nequicquam sumunt
cristas. Næ ille demum æqua vitam pensabit
lance, qui semper fragilitatis humanæ
memor fuerit.

P. P. Sub Sigillo Rectoratus XIV.
Febr. Ann. MDC LXVI.

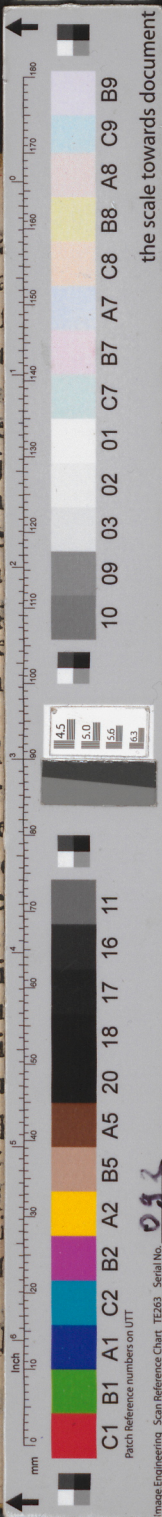
Convenietur in ead. Maria Sacra post horam I.

suberat pro ægrotis: mitteba-
descenderent, nec postri die ta-
rebatur Platonis, sed vel po-
pariter ac nutrent. Vis tan-
de suggestu verba pro concu-
cum ubique seqvebatur & ve-
fontes & favos mellis ab ore ej-
ra spes veniæ ostendenda pœn-
thesauri misericordiæ reclu-
disses, ipsum non tam verba spa-
ad instar irati amnis per præcip-
fervere, si quando vitia confige-
culcandum hominibus, quan-
scelera DEUS ardeat. Jam ad-
niam quod attinet, hoc ille
næ suæ & vitæ ratio conciner-
ret aliis, quod non ipse prior
enim reputabat, aut non doc-
endum esse. Quid nunc de
quid de patientia incredibili,
humilitate? quam adeo fami-
buit, ut ex literis initialibus
Symbolo commilitonum albi
In Humili DEUS. Dicam tribu-
bat virtutes, quot invenire in
singularis propè fuerit felicit-
ab infantia tenuior, morbi freq-
tamen est, usque cum præteri-
conqueri de vehementiori tu-
storis doloribus occæpit, cui
itum, & ab Experientissimo

the scale towards document

væ in animuna
od de coenis fe-
egros saperent
inerat, quum
t, tanta gratia
tasses nectaris
e, quum prom-
quum divinæ
Rursus credi-
fulmina, aut
m decurrentis
ventium, si in-
tione in publica
vitæ sanctimo-
nicè, ut doctri-
nam præcipe-
firmaret. Ita
t moribus do-
modestia animi,
ngulari dicam
virtutem ha-
J. H. D. pro
ne inscriberet:
is ille posside-
ordinis hodie
udo ipsi inde
ctatus semper
nse Septembr.
mitantibus pe-
m in tempore
TIANO Wir

dig/